

Frances Ida Benzons prædiken Allehelgensdag

Taler

Frances Ida Benzon
Præst

Dato

3. november 2024

Sted

Ansgarkirken

Omstændigheder

Prædikenen er optaget d. 3. oktober 2024, men sendt i programmet Gudstjenesten på DR1 d. 3. november svarende til Allehelgensdag.

Prædikentekst

Matthæusevangeliet kapitel 5, vers 13-16

Salmer

Se, nu stiger solen af havets skød
Dejlig er jorden
Fred hviler over land og by

1

”Jeg kan slet ikke mærke forskel”, sagde min datter skuffet, mens hun og jeg gik ned ad vejen, og hun rakte ud og tog min hånd. Dagen var ikke engang begyndt; gæsterne var ikke kommet endnu; men hun var allerede skuffet. For hun kunne slet ikke mærke forskel.

5

Som enhver anden 5-årig havde hun glædet sig til sin fødselsdag. Hun havde planlagt dagen i detaljer: Der skulle være dinosaurkage; balloner; guirlander. Hun havde lavet gæsteliste; og bragt emnet op i en sådan grad, at vi (hendes forældre) mere end én gang måtte sige: *Nu kan vi altså ikke tale mere om den fødselsdag – der er jo flere måneder til.* (Det er der muligvis andre forældre, der kender til).

10

Ikke engang den første dag i førskole måneden forinden kunne konkurrere med hendes fødselsdag. For det her var den bedste dag; den største dag. Det var jo hendes fødselsdag.

15

Men som vi gik der – hånd i hånd – var den eneste forandring, hun mærkede på sin 6-års fødselsdag, den skuffelse, som stille bredte sig i hende.

20

Min datter kunne ikke mærke en forskel fra i går til i dag – og sådan er dagene muligvis flest.

25 Men når vi samles i kirken til Allehelgen, er det netop fordi, vores liv også består af de stikmodsatte dage: Dage, hvor vi mærkede en verden til forskel; dage, hvor der skete en forandring; dage, der følte bristede, fordi vi mistede den, vi elskede. Og derfor er Allehelgen også tilbageblikkets dag. Det er tilbageblikkets dag, hvor vi kan give os selv lov til at mærke, hvor forskelligt livet er blevet; hvor anderledes det nu er.

30

Ja, i dag husker vi. Og vi mindes. Mindes de mennesker, vi har mistet. De mennesker, som vi kan give liv ved at bringe dem i erindring - uanset om vi mistede dem for nyligt eller for længe siden.

35 Men det er egentligt pudsigt, hvad vi husker; hvad vi mindes. For det er jo sjældent det, vi så frem til. Nej, når vi ser frem, ser vi frem mod de store ting: Mærkedagene. De skelsættende begivenheder. Ligesom min datter så frem til sin fødselsdag.

40 Jo ældre vi bliver, erstattes begejstringen over næste fødselsdag for nogen måske med ærgrelse. Eller frygt. Men vi lever stadigvæk med en slags langsynet perspektiv, hvor vi ser frem. Vi ser frem til den dag, hvor vi bliver gift; til den dag, hvor vi køber hus; til den dag, hvor vi endeligt slipper af med vores enorme SU-gæld (ja, den var strid); til den dag, hvor vi bliver forældre.

45

Men hvad er en bryllupsdag værd, uden alle dagene sammen med sin ægtefælle?

Hvad er et huskøb værd, uden alle dagene, vi boede i huset?

50 Hvad er et afbetalt SU-lån værd, hvis vi ikke har noget at bruge vores penge på?

Og hvad er det værd at blive forælder, hvis ikke man efterfølgende oplever den glæde at kunne spejle sig i det lille liv?

55 Vi ser frem til de store ting; til milepælene. Men når vi ser tilbage, er det ofte de små ting, vi husker. Alt det, der fylder tiden ud: Måden, hun drak sin kaffe på og hendes særprægede slupren; hans latter – så indfangende og hjertelig, at man altid måtte overgive sig til den; de dårlige jokes, som vi dengang ikke kunne holde ud, men som vi nu savner mest af alt.

60

En duft; en lyd; en stemning. Der skal ikke mere til. Og så begynder alle vores

sanser at danse. Med ét er vi tilbage i tiden – som var det i går. For savnet vækker vores tilbageblik; og vidner om, at det er det nære, vi kommer til at mindes.

65

Det var sådan set også det, min datter oplevede. For da jeg senere spurgte hende, hvad det bedste var ved hendes fødselsdag, så svarede hun ikke gaver eller den dinosaurlagkage med grønne, hjemmelavede bunde, som hendes mor havde lavet i sit ansigtsved (3 forsøg tog det). Nej, det bedste var at lege med hendes kusiner og fætre. Eller ”*at være sammen med min familie*”, som hun sagde.

70

Ja, med et tilbageblik ser vi tydeligt det, vi nogle gange overser i hverdagen; det, vi så nemt tager for givet, når vi står overfor det – men som samtidig er det, der gør hele forskellen.

75

Derfor bliver vi også råbt op i dagens evangelietekst. ”*I er jordens salt*”, siger Jesus til os. Siger det, så vi tager det liv, vi står midt i, på os; så vi får meget ud af det lidt, vi har. Ja, vi skal være som saltet. For selvom saltet ikke ser ud af så meget – det er nogle små, hvide korn – så er det alligevel dét, der gør hele forskellen.

80

På samme måde må vi fylde livet med alt det, der heller ikke ser ud af så meget, men som gør hele forskellen. De små kærlighedsgerninger: *Taknemmelighed, venlighed, omsorg, nærvær*. For når alt kommer til alt, er saltet - eller kærlighedsgerningerne – det, der gør, at der ikke er alt for meget råddenskab blandt mennesker.

85

Jordens salt findes. Verdens lys er tændt. Det er det glædelige budskab til os. Og skulle sorgen snige sig ind under livet på os og formørke vores verden, kan vi holde os til, at noget altid stråler; at Guds lys stråler for os – uanset om det mørke, der omgiver os, kommer af sorg, sygdom eller af død.

90

For

95

lader man et lys skinne i mørket, kan mørket ikke gribe det.

lader man kærligheden lyse i mørket, kan mørket ikke gribe den.

Og sådan er det også med sorgen. Lader man kærlighed og lys skinne i den, må mørket slå sprækker; så må sorgen slå sprækker. For der findes ikke det mørke,

100

hvor Guds kærlighed ikke kan stråle håb og lys en. ”En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset”.

105

På nogle dage går vi badet i skæret fra Guds sol. På andre dage -de mørke - må vi famle os igennem, indtil vi rammes af en enkelt stråle af kærlighed, som minder os om, at Guds evige lys skinner derude et sted – også selvom vores øjne havde
110 vænnet sig til mørket. Men lyset er der; kærligheden er der. Vi *mærker* forskellen. Det *gør* forskellen.

Og ja, det Allehelgens glædelige budskab. Men det er også hver dags glædelige budskab.

115

Og måske det budskab kan bære os igennem på de dage, hvor vi mærker efter og i skuffelse må erkende, at vi **heller ikke** har det, som vi forventede, at vi ville have det. Som en skuffet lille pige, der ikke følte sig som en 6-årig. For der er nu engang ikke nogen formel på, hvordan man skal leve videre, når fundamentet
120 har slået revner under os eller tilværelsen helt er bristet.

Men som min datter, kan vi **også** række ud efter den hånd, der vil holde os gennem bekymringerne; gennem uroen. Vi kan række ud efter ham, der går med på vores vej – Ånd i Ånd. Og siger, at nok skal vi give plads til alt det, der var; til
125 alt det, der strålede; alt det, der lyste livet op. Men vi må også huske at give plads til det, der stadigvæk skinner; til det, der giver livet smag.

I taknemmelighed må vi tage imod alt det lys, vi mennesker kan komme med – og det lys Gud kommer med. Og sige tak for alt det, som mørket aldrig kan
130 gribe.

Tak for, at Gud er.

Tak for, at du var.

135

Tak for dansen.

Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

145

Tags

Allehelgen, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/frances-ida-benzons-praediken-allehelgensdag>

150

155

160

165

170

175